

Arrest

nr. 306 569 van 15 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 7 mei 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. ALTUN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten, kwam de Schengenzone binnen op 12 juni 2016 met een C-visum, afgegeven door de Nederlandse Ambassade in Paramaribo, geldig tot 1 augustus 2016.

1.2. Verzoekster ontving een aankomstverklaring van de gemeente Tongeren op 1 augustus 2016.

1.3. Verzoekster diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 13 september 2019. De commissaris-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 23 december 2019. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 241 386 van 24/09/2020.

1.4. Op 20 november 2020 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) betekend.

1.5. Op 4 januari 2021 diende verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging in met de heer V., J.W.T., een Nederlandse onderdaan die legaal in België verbleef.

1.6. Op 13 juli 2021 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Op 19 juni 2023 werd verzoekster uitgenodigd, overeenkomstig artikel 47/4, laatste lid van de Vreemdelingenwet uitgenodigd om elementen mee te delen welke van belang konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht.

1.8. Op 7 september 2023 werd een beslissing tot intrekking van het recht van verblijf genomen ten aanzien van verzoekster (bijlage 21) met een bevel om het grondgebied te verlaten en aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 september 2023. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.9. Op 20 september 2023 diende verzoekster een tweede aanvraag tot gezinshereniging in met de heer V., J.W.T.

1.10. Op 21 december 2023 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20) en aan verzoekster betekend op 17 januari 2024.

1.11. Op 21 december 2023 diende verzoekster een derde aanvraag tot gezinshereniging in met de heer V., J.W.T.

1.12. Op 7 mei 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna 'de gemachtigde') een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Neteland op 07/05/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: L. E.

geboortedatum: (...) 1968

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene kwam de Schengenzone via Schiphol binnen op 12/06/2016 met een C-visum geldig tot 01/08/2016. Op 01/08/2016 ontving zij een aankomstverklaring van de gemeente Tongeren. Betrokkene verklaart in haar hoorrecht, afgenomen door de politie van PZ Neteland op 07/05/2024, dat zij nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België of in een andere lidstaat. Het administratief dossier echter leert ons dat zij internationale bescherming aan de Belgische overheid aanvroeg op 13/09/2019. Dit werd door het CGVS geweigerd op 23/12/2019 en deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven op 24/12/2024. Hieropvolgend werd op 20/11/2020 via aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen betekend aan betrokkene.

Op 04/01/2021 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in met een legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdaan. Betrokkene verwierf het verblijfsrecht en verkreeg een F-kaart op

13/07/2021. Op 07/09/2023 werd betrokkene recht op verblijf ingetrokken aan de hand van een bijlage 21 met bevel (geldig 30 dagen) om het grondgebied te verlaten, omdat bleek dat de relatie met de referentiepersoon reeds enige tijd beëindigd was. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven op 20/09/2023. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op diezelfde dag opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in met dezelfde Nederlandse persoon. Deze aanvraag werd geweigerd door de DVZ op 21/12/2023 aan de hand van een bijlage 20, waarbij betrokkene eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen kreeg. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 17/01/2024.

Op diezelfde dag als de betekening, diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met dezelfde Nederlandse referentiepersoon in. Betrokkene blijft dus halsstarrig én onmiddellijk dezelfde verblijfsaanvraag indienen, hoewel haar vorige aanvraag reeds werd geweigerd. Betrokkene diende immers bij haar nieuwe aanvraag geen bijkomende elementen in die afbreuk zouden kunnen doen aan wat er in de vorige bijlage 20 dd. 21/12/2023 behandeld en beslist werd. Bijgevolg wordt betrokkene's aanvraag van 17/01/2024 door middel van deze beslissing niet in overweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen, moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18/03/2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13/04/2023 en arrest RvV n° 290 431 van 16/06/2023). Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermogt te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Bovendien, het loutere feit dat betrokkene gedeeltelijk of helemaal samenwonen, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. verklaart niet minderjarige kinderen te hebben in België. Zij verklaart nichten en neefjes in België te hebben, en daarnaast heel veel familie in haar Suriname. We mogen er dus vanuit gaan dat betrokkene tijdens haar verblijf in Suriname over een voldoende netwerk beschikt om daar indien nodig niet alleen te staan. Indien gewenst kan betrokkene via de geijkte kanalen trachten terug te keren naar haar partner in België. In tussentijd kunnen zij met elkaar contact houden via moderne communicatiemiddelen, of kan haar partner betrokkene volgen naar Suriname of haar daar of in een derde land waartoe zij beide toegang zouden hebben, bezoeken.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene ondertekende een aankomstverklaring te Tongeren op 01/08/2016, de laatste dag waarop haar C-visum geldig was. Vervolgens diende betrokkene pas op 13/09/2019 een verblijfsaanvraag, namelijk een verzoek tot internationale bescherming, in bij de Belgische overheid.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 13/09/2019 een aanvraag tot internationale bescherming in, dewelke negatief werd beslist door het CGVS op 23/12/2019. Ook diende zij op 20/09/2023 een aanvraag tot gezinshereniging met een Nederlandse onderdaan in, dewelke op 21/12/2023 afgewezen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene ondertekende een aankomstverklaring te Tongeren op 01/08/2016, de laatste dag waarop haar C-visum geldig was. Vervolgens diende betrokkene pas op 13/09/2019 een verblijfsaanvraag, namelijk een verzoek tot internationale bescherming, in bij de Belgische overheid.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 13/09/2019 een aanvraag tot internationale bescherming in, dewelke negatief werd beslist door het CGVS op 23/12/2019. Ook diende zij op 20/09/2023 een aanvraag tot gezinshereniging met een Nederlandse onderdaan in, dewelke op 21/12/2023 afgewezen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verklaart dat zij niet kan terughkeren naar Suriname omdat zij al zolang hier is, en niets meer zou hebben in Suriname. Ze zou ook niet terug durven keren naar Suriname omwill van haar ex-partner die daar is. We stellen vast dat betrokkene met /haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel

3 EVRM kan niet volstaan. Enkele aangehaalde elementen werden eveneens reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 13/09/2019. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene verklaart geen ziekte te hebben die haar zou kunnen belemmeren terug te keren naar Suriname. Zij brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: (...)."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt. Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen".

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de Raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. De eerste voorwaarde : het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij

binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid’.

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugrijvingsmaatregel wettelijk vermoed.

Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekster een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekster van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekster (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekster moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van

dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Beoordeling van de aangevoerde middelen

3.3.2.1. Verzoekster voert in twee middelen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 39/79 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel, van artikel 47/1 juncto artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981, van artikel 8 van het EVRM, en van artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht stelt verzoekster dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Zij argumenteert vervolgens: *“Verzoekster was in het bezit van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie. Ze was in wettelijk verblijf, waardoor de bestreden beslissing juridische en feitelijke grondslag mist. Haar aanvraag is nooit afgewezen met een bijlage 20. Er werd haar ook nooit een beslissing tot niet-inoverwegingneming betekend. Verwerende partij kan niet volstaan met het niet inoverweging nemen van die aanvraag in de bestreden beslissing. Er wordt ten onrechte gemotiveerd dat er geen nieuwe elementen zijn bijgebracht. Verzoekster heeft immers bijkomende bewijzen van de relatie gemaild naar de gemeente. (STUK 10) De gemeente heeft die op zijn beurt overgemaakt aan DVZ. Verwerende partij heeft geen degelijk onderzoek gevoerd naar de feitelijke relatie van partijen”*.

In haar tweede middel citeert verzoekster artikel 8 van het EVRM en stelt dat in casu niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, lid 2 van het EVRM. Zij betoogt vervolgens: *“De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven dat niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoekster gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van 1) haar partner (RvSt 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64; Rev. dr. étr. 1999, 258; T. Vreemd. 1998, 329). 2. In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoekster niet op afdoende wijze onderzocht (STUKKEN 4 – 7). De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen. Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar eerder uitgevaardigde bevelen tot verwijdering van het grondgebied en naar de eerdere visumaanvragen in hoofde van verzoekster. Van een inhoudelijke motivering is geen sprake. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster (STUKKEN 4 – 7). Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekster. 3. Verzoekster diende een aanvraag gezinshereniging in op basis van haar duurzame en affectieve relatie met haar partner V., die de Nederlandse nationaliteit heeft en dus op legale wijze in België verblijft. (STUK 4) Zij vormt aldus een gezinsleven met haar partner (STUKKEN 4 – 7). Zo leerden zij elkaar kennen via een datingsite. Zij onderhouden thans een duurzame en affectieve relatie van 4 jaar (STUK 4 – 7). Verzoekster en haar partner hebben sinds het begin al met andere woorden de intentie om samen te wonen. Zij wonen al 3 jaar samen met elkaar (STUK 7). Het mag bijgevolg duidelijk haar dat verzoekster hier een gezins- en familieleven heeft in de zin van artikel 8, 1° EVRM. Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”*

Inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betoogt verzoekster dat: *“In geval van een onmiddellijk tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoekster minstens 2 jaar gescheiden dienen te leven van haar partner, gelet op het afgeleverd inreisverbod. Daar een procedure tot het bekomen van een visum gezinshereniging en een procedure tot opheffing van het inreisverbod zeer lang kunnen duren, zal verzoekster in voorkomend geval disproportioneel lang gescheiden moeten leven van haar partner. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van een onmiddellijk tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing staat aldus vast”*.

3.3.2.2. Zoals reeds aangehaald wordt onder “midde” begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Er dient te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift niet wordt uiteengezet op welke wijze artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 en artikel 7 juncto 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU door de bestreden beslissing geschonden worden. Bij gebrek aan enige toelichting hierover zijn deze onderdelen van het eerste en tweede middel onontvankelijk.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dient op het eerste zicht te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hierin wordt gemotiveerd dat het verblijf van verzoekster werd ingetrokken op 7 september 2023 omdat bleek dat de relatie met de referentiepersoon reeds enige tijd beëindigd was, dat zij herhaaldelijk een aanvraag tot gezinshereniging indiende en dat haar aanvraag van 17 januari 2024 door middel van deze beslissing niet-inoverweging wordt genomen en zij de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Verder wordt gesteld dat het loutere feit dat betrokkene gedeeltelijk of helemaal samenwonen haar niet automatisch recht op verblijf geeft. De bestreden beslissing duidt als rechtsgrond artikel 7, alinea 1, 13° van de Vreemdelingenwet aan voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat de gemachtigde rekening hield met verzoeksters verblijfsrechtelijke historiek in België alsook met het voorgehouden gezinsleven. De verwerende partij zet in de bestreden beslissing immers uiteen dat verzoekster op dezelfde dag als de betekening van de bijlage 21 opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met dezelfde Nederlandse referentiepersoon indiende en dezelfde aanvraag blijft indienen hoewel haar vorige aanvraag reeds geweigerd werd nu zij immers bij haar nieuwe aanvraag geen bijkomende elementen indient die afbreuk zouden kunnen doen aan wat er in de vorige bijlage van 20 december 2023 behandeld en beslist werd en dat bijgevolg haar aanvraag van 17 januari 2024 door middel van deze beslissing niet-inoverweging wordt genomen. Verder wordt overwogen dat verzoekster de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, dat er mag vanuit gegaan worden dat zij nog een netwerk heeft in Suriname waar zij verklaart nog heel veel familie te hebben, dat zij via de geijkte kanalen kan trachten terug te keren naar België en via moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar partner zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt.

Verzoekster geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven in dit verband aangezien zij een verweer hiertegen heeft ontwikkeld zodat blijkt dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt en dus prima facie geen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt en verzoekster bijgevolg in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster werpt vooreerst op dat zij in het bezit was van een attest van immatriculatie en een bijlage 19ter en dat zij legaal op het grondgebied verbleef waardoor er geen juridische grondslag is voor de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt op artikel 7, alinea 1, 13° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf”.

De Raad stelt vast dat verzoekster de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing is gebaseerd niet viseert, maar aanvoert dat haar recentste aanvraag gezinshereniging nooit is afgewezen met een bijlage 20 en een beslissing tot niet-inoverwegingneming niet kan worden genomen in de bestreden beslissing.

De Raad kan verzoekster niet volgen in haar betoog dat haar derde aanvraag gezinshereniging niet kan worden afgewezen door de bestreden beslissing. Dat de verwerende partij haar aanvraag niet afwees door middel van een bijlage 20 maakt de beslissing op het eerste zicht niet onwettig. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij daartoe verplicht zou zijn. De Raad van State wees er reeds op dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). Evenmin is er enige wettelijke bepaling die de verwerende partij zou verhinderen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een dergelijke aanvraag te nemen via een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarbij kan de verwerende partij zich baseren op eerdere beslissingen genomen inzake aanvragen tot gezinshereniging van verzoekster.

De verwerende partij stelt verder dat de verzoekster tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet handelt en rechtsmisbruik pleegt. De verwerende partij oordeelt dat het doel van de derde aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekster er in bestaat om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen. De aanvraag conform artikel 47 en volgende van de Vreemdelingenwet maakt immers dat de betrokkene in afwachting van de behandeling van de aanvraag onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van een beslissing.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeksters eerste aanvraag tot gezinshereniging met V. resulteerde in de afgifte van een F-kaart aan verzoekster maar dat deze werd ingetrokken op 7 september 2023 door middel van een bijlage 21. In deze beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, werd in toepassing van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er geen sprake meer is van een duurzame relatie tussen verzoekster en haar Nederlandse partner, dat het feit dat verzoekster een afstandsrelatie zou onderhouden met de heer V. die terug in Nederland woont, een terugkeer naar Suriname niet in de weg kan staan en dat nergens in het dossier sprake is van elementen van afhankelijkheid van de heer V., noch van een duurzame affectieve relatie. Tegen deze beslissing, die aan verzoekster werd betekend op 20 september 2023, werd geen beroep aantekend door verzoekster, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Een tweede aanvraag tot gezinshereniging met V. werd ingediend op 20 september 2023 en bijgevolg op dezelfde dag van de betekening van de voormelde bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. Inzake deze tweede aanvraag werd door de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen op 21 december 2023 en een bevel om het grondgebied te verlaten op dezelfde datum. Beide beslissingen werden aan verzoekster betekend op 17 januari 2024.

Verzoekster diende opnieuw geen beroep bij de Raad in tegen de bijlage 20 en het bijbehorende bevel van 21 december 2023, maar diende opnieuw op dezelfde dag van de betekening van deze beslissing een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in.

De loutere afgifte van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie na de indiening van de aanvraag tot gezinshereniging betekent niet dat verzoekster niet langer gevat was door de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster was op de hoogte van het feit dat haar verblijfsrecht precair was aangezien haar F-kaart werd ingetrokken en haar reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend sinds de intrekking.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel verweer voert tegen het determinerende motief dat in casu sprake is van rechtsmisbruik. Het is niet onjuist noch kennelijk onredelijk om te oordelen dat er in dit geval sprake is van rechtsmisbruik, gelet op het feit dat het gaat om een derde aanvraag tot gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon nadat reeds door verwerende partij werd twee vastgesteld dat niet langer sprake was van een duurzame relatie omdat de referentiepersoon werd uitgeschreven naar Nederland en verzoekster in deze beoordeling berustte aangezien zij dit niet heeft aangevochten.

Dat zij op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing in wettelijk verblijf was kan gelet op het voorgaande niet worden bijgetreden en dat haar nooit een beslissing tot niet-inoverweging werd betekend blijkt evenmin, nu uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hierin wordt beslist om de aanvraag niet in overweging wordt genomen. Hierboven werd er reeds op gewezen dat geen enkele wettelijke bepaling de verwerende partij zou verhinderen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een dergelijke aanvraag te nemen via een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij beroept zich op de bescherming van haar gezinsleven met haar Nederlandse partner, V., J.W.T.. Zij stelt hem te hebben leren kennen in 2019 via een datingsite en met hem samen te wonen in H. sinds 15 januari

2021 en dus al sinds 4 jaar een duurzame en affectieve relatie te hebben met haar partner. Zij meent dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Verzoekster betoogt dat verwerende partij haar gezinsleven onvoldoende heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met haar familiale situatie, waarvan zij nochtans op de hoogte was. Zij benadrukt dat zij op 13 juli 2021 een F-kaart bekam op basis van haar aanvraag gezinshereniging met V., J.W.T. die zij indiende op 4 januari 2021. Zij betoogt dat haar tweede aanvraag tot gezinshereniging nog hangende was en dat zij dus legaal op het grondgebied verbleef toen zij thuis werd meegenomen naar het gesloten centrum. Zij stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij minstens twee jaar gescheiden zal dienen te leven van haar partner, gelet op het inreisverbod van twee jaar.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privé-leven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen

van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Met betrekking tot verzoeksters aanvragen tot gezinshereniging wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Op 04/01/2021 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in met een legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdaan. Betrokkene verwierf het verblijfsrecht en verkreeg een F-kaart op 13/07/2021. Op 07/09/2023 werd betrokkene recht op verblijf ingetrokken aan de hand van een bijlage 21 met bevel (geldig 30 dagen) om het grondgebied te verlaten, omdat bleek dat de relatie met de referentiepersoon reeds enige tijd beëindigd was. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven op 20/09/2023. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op diezelfde dag opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in met dezelfde Nederlandse persoon. Deze aanvraag werd geweigerd door de DVZ op 21/12/2023 aan de hand van een bijlage 20, waarbij betrokkene eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen kreeg. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 17/01/2024. Op diezelfde dag als de betekening, diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met dezelfde Nederlandse referentiepersoon in. Betrokkene blijft dus halsstarrig én onmiddellijk dezelfde verblijfsaanvraag indienen, hoewel haar vorige aanvraag reeds werd geweigerd. Betrokkene diende immers bij haar nieuwe aanvraag geen bijkomende elementen in die afbreuk zouden kunnen doen aan wat er in de vorige bijlage 20 dd. 21/12/2023 behandeld en beslist werd. Bijgevolg wordt betrokkene aanvraag van 17/01/2024 door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen, moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18/03/2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13/04/2023 en arrest RvV n°290 431 van 16/06/2023). Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bovendien, het loutere feit dat betrokkene gedeeltelijk of helemaal samenwonen, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. verklaart niet minderjarige kinderen te hebben in België. Zij verklaart nichten en neefjes in België te hebben, en daarnaast heel veel familie in haar Suriname. We mogen er dus vanuit gaan dat betrokkene tijdens haar verblijf in Suriname over een voldoende netwerk beschikt om daar indien nodig niet alleen te staan. Indien gewenst kan betrokkene via de geijkte kanalen trachten terug te keren naar haar partner in België. In tussentijd kunnen zij met elkaar contact houden via moderne communicatiemiddelen, of kan haar partner betrokkene volgen naar Suriname of haar daar of in een derde land waartoe zij beide toegang zouden hebben, bezoeken. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt”.*

Uit de bijlage 21 van 7 september 2023 blijkt dat verzoekster op 19 juni 2023 werd uitgenodigd om elementen over te maken die van belang konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht en daarbij ongedateerde foto's van betrokkene en Dhr. V., een schriftelijke verklaring van 19 juli 2023 waarin Dhr. V. verklaart nog vaak uit Nederland naar Herentals kome en *“het nog goed maakt”* met betrokkene, diverse stagecontracten op naam van de betrokkene, attesten met betrekking tot in België gevolgd opleidingen en een attest van het OCMW waarin wordt verklaard dat betrokkene geen uitkeringen ontvangt, overmaakte. Hierover werd in deze bijlage als volgt geoordeeld door verwerende partij:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegt waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De duur van haar legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 04.01.2021 (bijlage 19ter). Betrokkene diende daarvoor nog een andere verblijfsaanvraag in, 1 De onnodige vermelding doorhalen en de hoedanigheid van de staatssecretaris die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden. 2 Naam en hoedanigheid van de overheid die tot de kennisgeving van de beslissing overgaat. dewelke echter geen gunstig gevolg kende. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland, waar zij het merendeel van haar leven heeft geleefd en waar blijkens het administratieve dossier ook haar volwassen kinderen wonen. In ieder geval voert zij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Suriname, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene toont aan dat zij geen uitkeringen ontvangt van het OCMW en dat zij opleidingen en stages volgde. Echter, het hebben van een job, het doen van stages en het volgen van opleidingen zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan

worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kunnen haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, is de referentiepersoon sedert begin maart 2023 afgeschreven naar Nederland. Het feit dat hij verklaart nog vaak vanuit Nederland naar Herentals te komen en "het nog goed te maken" met betrokkene en van elkaars gezelschap te genieten en dat zij foto's voorleggen waar zij beide opstaan, doet geen afbreuk aan het feit dat kan vastgesteld worden dat de referentiepersoon niet meer in België woont en dat dan ook geen sprake meer is van een duurzame relatie in de zin van artikel 47 van de wet van 15.12.1980. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Haar F kaart dient gesupprimeerd te worden. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene nog een afstandsrelatie zou onderhouden met Dhr V. die nu terug in Nederland woont, kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Nergens uit het dossier blijkt dat sprake is van een elementen van afhankelijkheid van Mr. V., noch van een duurzame affectieve relatie. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in Nederland en/of België wonende familie- en/of vrienden te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt".

In de bijlage 20 van 21 december 2023, die aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 17 januari 2024 leest de Raad dat de heer V., J.W.T op 6 maart 2023 naar Nederland werd afgeschreven, dat verzoekster op 19 juni 2023 werd uitgenodigd om elementen over te maken die van belang konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht en dat op 7 september 2023 de heer V. zich opnieuw liet inschrijven op het adres van verzoekster.

In de bijlage 20 van 21 december 2023 werd als volgt geoordeeld door verwerende partij:

"Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. . Het feit dat de referentiepersoon reeds eerder terug naar Nederland vertrok en zich pas opnieuw liet inschrijven van betrokkene nadat duidelijk werd dat haar verblijfsrecht in het gedrang kwam, vormt een sterke contraindicatie inzake een duurzame verbintenis tussen partners. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 07.09.2023 opnieuw werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Deze samenwoont is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten".

Hieruit blijkt dat in deze beslissingen, die niet werden aangevochten door verzoekster en definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn, het bestaan van een duurzame relatie tussen verzoekster en de referentiepersoon, i.e. V., W.J.T. niet werd aanvaard. Daarbij werd rekening gehouden met het feit dat verzoekster en haar partner op hetzelfde adres wonen.

De aan het verzoekschrift toegevoegde foto's en whatsapp berichten die teruggaan tot 2019 en waarvan de meest recente berichten dateren van 26 januari 2024 en die op 12 april 2024 ook aan de gemeente H. werden overgemaakt, de handgeschreven getuigenverklaringen van familieleden van verzoekster en haar partner, de aanvraag van een verklaring van inschrijving van haar partner en de huurovereenkomst doen geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen en beoordeling die reeds in de voormelde bijlage 21 en bijlage 20 werden gemaakt en waarbij werd vastgesteld dat niet langer sprake is van een duurzame relatie, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de toegevoegde stukken slechts summier worden toegelicht in het verzoekschrift en dat de voor het overgrote deel handgeschreven getuigenverklaringen in oktober en november 2023 zijn opgesteld, de verklaring van

inschrijving van haar partner een aanvraag betreft als houder van toereikende bestaansmiddelen van 11 december 2020 en de huurovereenkomst opgemaakt is op 29 december 2020 voor de duur van een jaar en dus allen dateren van voor de laatste aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster van 21 december 2023. In de mate dat uit de aan het verzoekschrift toegevoegde documenten een gezinsleven zou worden afgeleid, kan hieruit verder niet worden besloten dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging in verzoeksters gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

Aan verzoekster werd in het verleden een F-kaart afgeleverd op basis van haar relatie met een Nederlandse onderdaan maar werd dit verblijf beëindigd op 7 september 2023 nadat werd vastgesteld dat geen sprake meer was van een duurzame relatie met de referentiepersoon. Daargelaten de vraag of in casu sprake is van een bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van een eerste toelating dan wel voortgezet verblijf, blijkt dat de bestreden beslissing een wettelijke basis heeft, met name artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet en een legitiem doel nastreeft, met name de controle over de immigratie en de naleving van de geldende wetgeving. De inmenging in het privéleven van de verzoekster is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekster tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet handelt en de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet misbruikt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hiertegen geen enkel verweer voert en dat gelet op de herhaalde aanvragen tot gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon zonder nieuwe elementen bij te brengen die wezenlijk afbreuk doen aan de beoordeling in de bijlage 20 genomen naar aanleiding van verzoeksters vorige aanvraag, niet op kennelijk onredelijke wijze kon besluiten dat in casu sprake is van rechtsmisbruik. De Raad stelt daarbij ten overvloede vast dat voor zover uit de Whatsapp berichten kan blijken dat verzoekster en de referentiepersoon tussen 2019 en januari 2024 op deze wijze met elkaar communiceerden, verzoekster pas op 12 april 2024 en dus nagenoeg drie maanden na de kennisgeving van de weigeringsbeslissing inzake haar laatste aanvraag tot gezinshereniging, deze berichten voorlegt en verder ook niet toelicht waarom deze elementen niet werden voorgelegd in het kader van haar vorige aanvragen gezinshereniging na de intrekking van haar F-kaart.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat geen belangenafweging wordt gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, blijkt uit de lezing van het geheel van de motieven dat niet alleen wordt gemotiveerd dat in casu sprake is van rechtsmisbruik maar ook dat *“Indien gewenst kan betrokkene via de geijkte kanalen trachten terug te keren naar haar partner in België. In tussentijd kunnen zij met elkaar contact houden via moderne communicatiemiddelen, of kan haar partner betrokkene volgen naar Suriname of haar daar of in een derde land waartoe zij beide toegang zouden hebben, bezoeken”*. Hieruit blijkt dat de gemachtigde naast het vastgestelde rechtsmisbruik, wel is overgegaan tot een belangenafweging en heeft gemotiveerd dat het mogelijk is voor verzoekster om via moderne communicatiemiddelen met haar in België wonende partner te communiceren of via bezoeken door de partner in Suriname het contact te onderhouden. Gezien verzoekster een volwassen gezonde vrouw is, die zelfstandig een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar partner, zoals blijkt uit de periode waarin zij gescheiden van hem leefde, en die verklaard heeft nog veel familie, waaronder haar kinderen in Suriname te hebben, acht de Raad deze belangenafweging correct gemotiveerd en verantwoord in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Verder is ook niet betwist dat verzoeksters partner zich liet uitschrijven uit de gemeente H. en terugkeerde naar Nederland en zij dus vrijwillig gescheiden leefden. In zoverre uit de whatsapp berichten blijkt dat zij ook tijdens deze periode op deze wijze communiceerden blijkt uit hun eigen gedrag dat zij er zelf voor kozen gescheiden te leven en dit hen er niet van weerhield om een afstandsrelatie te hebben. Verzoeksters partner verklaarde op 19 juli 2021 dat hij sinds zijn pensionering vaker in Nederland is bij zijn kinderen (zie administratief dossier) en op het eerste zicht kan niet blijken dat haar partner verhinderd zou zijn om te reizen en verzoekster te vergezellen in Suriname indien gewenst.

Zo thans gedateerde foto's voorliggen en een groot aantal Whatsapp berichten en een aantal getuigenverklaringen van familieleden, worden deze als dusdanig niet specifiek toegelicht in het verzoekschrift en kan hieruit als dusdanig ook niet het bestaan van een duurzame en affectieve relatie met dezelfde partner worden afgeleid. Voor zover zij heden op hetzelfde adres wonen, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoeksters partner er in het verleden vrijwillig voor koos om terug te keren naar Nederland in 2023 en pas nadat duidelijk werd dat verzoeksters verblijfsvergunning in het gedrang kon komen, hij zich terug registreerde in H. en dat verzoekster de vorige weigeringen van haar aanvragen gezinshereniging niet heeft betwist. Bovendien en voor zover blijkt dat zij in de periode dat verzoeksters partner terug in Nederland gedomiciileerd was nog steeds contact onderhielden, blijkt dat de vrijwillige keuze van haar partner om terug te keren naar Nederland hen er niet van weerhield contact te houden. In de bestreden beslissing wordt niet kennelijk onredelijk of onjuist gemotiveerd dat verzoekster bij haar nieuwe aanvraag geen bijkomende elementen indient die afbreuk zouden kunnen doen aan wat er in de vorige bijlage 20 van 21 december 2023 behandeld en beslist werd.

Verzoekster betwist verder evenmin dat zij verklaarde dat zij heel veel familie heeft in Suriname zodat de verwerende partij er redelijkerwijze kan vanuit gaan dat zij in Suriname over een voldoende netwerk beschikt om daar indien nodig niet alleen te staan. Zij betwist evenmin dat zij geen ziekte heeft die haar zou kunnen verhinderen terug te keren naar Suriname en geen minderjarige kinderen in België te hebben maar wel neefjes en nichtjes en beroept zich, wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ook niet op de aanwezigheid van neefjes en nichtjes in België.

Het EHRM aanvaardt in het algemeen in zijn rechtspraak dat tussen volwassen partners op basis van moderne communicatiemiddelen gedurende een zekere tijd contact wordt onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, punt 100). Gelet op de individuele omstandigheden van verzoekster en haar partner en de aard van hun relatie zoals die blijkt uit de gegevens van het administratief dossier is het niet kennelijk onredelijk noch disproportioneel dat verzoekster tracht terug te keren naar haar partner in België via de geijkte kanalen en dat zij in afwachting daarvan met haar partner contact houdt via de moderne communicatiemiddelen dan wel dat haar partner haar volgt naar Suriname of haar daar bezoekt of in een ander land waartoe zij beiden toegang zouden hebben. Verzoeksters betoog dat zij bijkomende bewijzen van de relatie heeft gemaild naar de gemeente en ten onrechte wordt gemotiveerd dat geen nieuwe elementen zijn bijgebracht doet geen afbreuk aan het voorgaande en volstaat niet om aan te nemen dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging in verzoeksters gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Tenslotte stelt kan de Raad niet aannemen dat verzoekster als gevolg van de bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, zij het risico loopt twee jaar gescheiden te moeten leven van haar partner. Het is niet als gevolg van de huidige bestreden beslissing dat haar een inreisverbod wordt opgelegd gedurende twee jaar. Dit vloeit immers voort uit het opgelegde inreisverbod dat verzoekster nog kan aanvechten. Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat de procedure voor de afgifte van een visum lang kan duren, aangezien van haar verwacht wordt dat zij eerst de opheffing of opschorting van het inreisverbod verkrijgt, of de duur van het inreisverbod respecteert. Zij heeft evenwel, zoals gezegd, de mogelijkheid om het inreisverbod in rechte aan te vechten bij de Raad. Gelet op het voorgaande kan de Raad niet aannemen dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene. (RvS 3 juni 2010, nr. 204655). Verzoekster was op de hoogte van het feit dat zij zich in een preciaire verblijfsituatie bevindt en dat haar vorige aanvragen tot gezinshereniging zijn afgewezen zonder dat zij deze beslissingen betwist heeft. Een schending van het rechtszekerheids-en vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Nu niet is voldaan zowel aan de tweede als aan de derde cumulatieve voorwaarde, kan de Raad niet overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

K. POLLET